

ΣΤΗ ΦΑΤΝΗ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ἡ Ἀνέζα, ἡ κόρη τοῦ χασάπη, κορίτσι παχουλό, μὲ μάγουλα σὰν τὸ μῆλο, μὲ μπράτσα κόκκινα κι' ἀφράτα, μὲ τράχηλο ἀδρό, μὲ στῆθος πεταχτό, ἡδονικό, δὲν τὸν ἐχόνεψε ἀπὸ τῇ πρώτῃ στιγμή τὸν νέο ὑπηρέτη των. Ἦταν ἀληθινὰ ἓνα κακοφτισμένο πλάσμα, ἓνας βλάχος, χοντροκομμένος ἄνθρωπος τετράγωνος, ποῦ οὔτε ἐμιλοῦσε οὔτε ἐννοιοθε τίποτε, ξένος, ἀνκίσθητος στὸ κάθε τί ποῦ γίνονταν γύρω του. Τὸν εἶχαν γιὰ νὰ βόσκη τὰ βώδια καὶ νὰ βοηθήσῃ στίς χοντρές δουλειές. Δουλευτὴς καὶ χεροδύναμος. Τὰ χέιζα του ἀτσάλια. Τὸ βῶδι τὸ γονάτιζε πιάνοντάς το ἀπὸ τὰ κέρατα. Τὸν ἀφεντικό του τὸν ἐκύνταζε στὰ μάτια. Στὸ χωριὸ τοῦ ἦτανε ζευγολάτης. Στὸ σπῆτι ποῦ τοῦ εἶχαν παραχωρήσει κάποια γωνιά, δὲν θέλησε νὰ μένη. Προτιμοῦσε τὸ στάβλο. Ἡ μυρουδιά τῆς κοπριάς τὸν εὐφρανε. Καὶ ἐκοιμότανε ἀπάνω δεμάτια τοῦ σανοῦ, κοντὰ στὰ βώδια καὶ στ' ἄλογα τοῦ ἀφεντικοῦ του, μ' ἓνα λυχναράκι ποῦ ἔφεγγε κρεμασμένο ἀπὸ ἓνα παλούκι, μπηγμένο στὸν τοῖχο.

Ὁ χασάπης ποῦ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἄνθρωπο δουλευτή, ἦταν ἐνθουσιασμένος μαζί του, ἀφοῦ τὸν εἶχε καὶ γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί. Ἡ κόρη του ὅμως τὸν ἐβλεπε μὲ λοξὸ μάτι. Στὸ στομάχι της ἐκαθότανε. Δὲν τὴν ἐπείραζε βέβαια στὸ παρκαμικρό, δὲν τὴν ἐσυχνόβλεπε μάλιστα, ἀπασχολημένος πάντοτε στὸ μκαζὶ καὶ στὸ στάβλο· μ' ἀδιόφορο, ὅσο καὶ ἂν τὴν ἀπόφευγε, μ' αὐτὸ δὲν ἐλάττωνε τὴν ἀντιπάθειά ποῦ εἶχε ἐμπνεύσει τὸ ἐλεεινὸ ἐξωτερικὸ τοῦ στήν ὁμορφὴ κόρη.

Χριστούγεννα, Παραμονὴ βράδου.

Μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα τῆς καμπάνας, ἡ Ἀνέζα βρέθηκε στὸ ποδάρ. Ἐπλύθηκε, ἔλλαξε χιονῆτα ἀσπρούρουχα. Ἐβριξε ἀπάνου της καὶ λίγη μυρουδιά ποῦ μοςχοδόλησε τὸ σπῆτι. Προκλητικώτατα, μὲ τὸ καινούριο μπουστάκι της, ποῦ ἔφηνε νὰ προβάλλῃ τὸ ἀδρό, τὸ μεστωμένο στῆθός της, ἔφερε γύρω τὸ σπῆτι, ταχτοποιώντας τὰ πράγματα καὶ βοηθώντας τὸν πατέρα της νὰ ντυθῇ.

— Δὲν πᾶς νὰ φωνάξῃς κεινοῦ ; τι κάνει ; κοιμάται ἀκόμα ;

Ἡ Ἀνέζα ἐπῆρε τὸ λυχναράκι στὰ κρυνοδάχτυλά της καὶ ἐβγήκε νὰ πάη στὸ στάβλο ποῦ ἦτανε λίγο παρέκει ἀπὸ τὸ σπῆτί του, σ' ἓνα σαρκαβαλισμένο, χαμηλὸ σπητάκι, ποῦ ἔπρεπε νὰ σκύψῃ κανεὶς γιὰ νὰ μπῇ. Ἡ πόρτα δὲν ἐκλεινε. Ἡ Ἀνέζα ἐμπῆκε πατώντας μὲ τὰ καινούρια παπούτσιά της ἀπάνου τῆς κοπριάς. Τὰ βώδια μασοῦσαν τὸν σανὸ ἀργά, μὲ νοχέλια, τὰ ἀ-

λογκ ἦτανε ξαπλωμένα. Ἡ μυρουδιά τοῦ σκιοῦ καὶ τῆς κοπριᾶς τὴ χτύπησε στὴ μύτη. Προχώρησε ὡς τὴ γωνιά ὅπου κοιμότανε ὁ βλάχος καὶ στάθηκε ἀπὸ πένου του μὲ τὸ λυχναράκι στὰ χέρια της. Ἐκεῖνος κοιμότανε. Ἡ Ἀνέζα ἀντί νὰ τὸν ξυπνήσῃ, στάθηκε ἀπὸ πένου του καὶ τὸν κύτταξε. Κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε τί ἐννοιοῦσε βλέποντας τὸ ἄσχημο ἐκεῖνο κορμὶ ξαπλωμένο στὰ δευμάτια τοῦ σκιοῦ νὰ ρουφᾷ ξέννοισα τὴ βρώμα τοῦ στάβλου. Τὸν ἐλυπότανε ; τὸν συμπύθουσε ; τὸν συγχινότανε ; καὶ αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ, ξεχασμένη καθὼς στέκονταν τὴν ἤτοχη ἐκείνη ὥρᾳ κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς ἔφερε ἀγκυρῶν νὰ τὸν βλέπῃ.

Κάτω ἔκανε κι' ἐπαρκεπότης. Ὁ βλάχος ξύπνησε. "Ανοιξε ἀργὰ τὰ μάτια του καὶ τὰ βλέμματά του θολὰ ἀχύρῃ ἀπὸ τὸν ὕπνο ἔπесαν ἀπάνου στὸ στῆθος τῆς Ἀνέζας.

Κάτι ἀγρίεψε μέσα του.

— Σήκω νὰ πῶς στὴν ἐκκλησιά.

Ὁ βλάχος μὲ μάτια γουρλωμένα ἐτινάχτηκε κι' ἀπλώνοντας τὰ χέρια του ἀγκάλιασε τὴν Ἀνέζα. Τὴν ἐσήκωσε ψηλὰ σὰν πούπουλο καὶ τὴν ἀπύθωσε μέσα στὴ ράτην, γεμάτη ἄχυρο. Ἀπὸ πένου της ἔφεγγε τὸ λυχναράκι. Ἡ Ἀνέζα μιλιὰ δὲν ἔδρακε. Ἐνὰ βῶδι μοῦγκρισε. Ἐνὰ ἄλλο ἔπαψε τὸ μᾶσημα καὶ προσήλωσε τὰ μάτια του στὴ ράτην. Ἡ Ἀνέζα μὲ τὸ βλάχο ἀγκαλιασμένη ρουφούσε ἄπλιστα τὸ δυνατὸ κρεσί τῆς ἡδονῆς.

Καὶ ἡ κεμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς σκορπούσε μυστήρια στὸν ἀέρα τῆς νύχτας. Στὸν οὐρανὸ ἀπάνω ἀτρεμεύοντα λαμπυρίζοντας τὸ ἄστρο τῆς Γέννησης.

(Συνέχεια).

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

